

134. §. Ha az áru „aljmentesen“ (escluso scarto) köttetett, úgy a vevőnek szabadságában áll az aljat az ár kétharmadáért átvenni vagy nem. Máskülönben köteles mind az aljat (scarto) mind a kettősaljat (scartone) átvenni.

135. §. A „dogherelle uso Grecia“ (görög vagy apró dongák) pontosan osztályoztatnak s az egy deciméter szélességű legkisebb méretben szállíttatnak ki, azonban mégis úgy, hogy minden három darab dongának 35—36 centiméter átlagos szélességgel kell birni.

Másnemű fák.

136. §. Az épületfa mint kereskedelmileg (legname lavorato mercantilmente) vagy mint felületesen kidolgozott fa (lavorato a spigolo vivo) köttetik.

A második esetben a vevő nem kötelezhető erdőszöges (fahenger) darabokat tűrni.

137. §. Deszkák (tavole), bükkdeszkácskák (tavolette), bárdolt deszkák (scurette), léczdeszkák (moraloni), léczek (moraletti) száz számra köttetnek; evezők, talpkák (traversine) darabszámra; gerendák (travamenta), hajófalák (corbame), tölgyfűrészárúk (rovere da filo), padlók (ponticelli), padlógerendák (palancole) mérték szerint köttetnek.

Ezek azon pontok, melyek a trieszti piac szabványaiából a fa-, különösen a dongaüzletet illetik, s jó szolgálatot véltünk tenni, midőn ezt a magyar közönség tudomására hoztuk.

A tűzifa méter-mértékéről.

A tűzifa méter-mértékéről lapunk folyó évi II. füzetében megjelent és a méter-öl behozatalát ajánló közlemény kiadásakor azon megjegyzéssel hívtuk fel t. szaktársainkat nézeteik

nyilvánítására, hogy mi e tárgyra vonatkozó nézetünknek később fogunk kifejezést adni.

A felmerült kérdésre eddigelé két t. szaktársunktól vettünk nyilatkozatot, s mindkettőt lapunk f. évi III. füzetében adtuk ki. Ez idő óta hozzánk a tűzifa métermértéke iránt újabb nyilatkozat nem érkezvén, kötelességünknek ismerjük ez alkalommal már saját nézetünknek is kifejezést adni a következőkben.

Nem tagadható, hogy a méter-öl alkalmazásának némi, de nézetünk szerint csak is feltételes jogosultsága volna az eddigi ugynevezett régi erdei ölekhez való hasonlósága és a szokás, mely épen az eddigi kezelésből kifolyólag az új mértékekre való átmeneti időszakban némely helyeken szivesebben venné használatba.

Ezzel ellentétben azonban, nem tekintve azt, hogy az általános mérték-törvény egyöntetűbb alkalmazása s ezzel a mindennapi élet forgalmának könnyítése is a külön speciális mértékek használata ellen szólnak, a tűzifa mérték-egységül az „egy métert“ részünkről azért is ajánlandónak tartjuk;

1) mert az, kezelési szempontból, illetőleg munka és fuvarozási egységül is alkalmas fatömeget foglal magában, miután a téli rövid napokon, például a nem ex professo favágók, tehát a falusi gazdálkodással foglalkozó és télen át mellékesen favágást teljesítő lakosok által is, egy nap könnyen kivágható, s mert az erdőben illetőleg a vágásban való felrakásnál szintén könnyen kezelhető egység; mert a kezelési igények már a korábbi mérték-rendszer alatt is szükségessé tették volt az egy méterhez közel álló $\frac{1}{4}$ öl alkalmazását, s mert fuvarozásra is kivált a nehezebb hegyes vidékeken és rosz sáros utaknál igen gyakran képezheti a kétfogatu és gyenge vonóerővel bíró falusi gazdák egyszeri teher rakományát;

2) mert az egy-méter fa elkészítésére fordítandó munka díjainak pénzértékben való megállapítására is oly egységet ké-

pez, melynek határát a tűzifa termelésnél alapul venni minden hátrány nélkül lehetséges, sőt czélszerűbb is mint volt a régi ől vagy lenne az új méteről, miután egy favágó ennyi fát egy nap rendszeren nem készít fel;

3) mert vásári, illetőleg vétel és eladási egységül is alkalmas, nem lévén sem túl kicsiny, sem a gyakorlati élet szükségeivel gyakran ellentétbe jövő egység; és végül

4) mert a tűzifára a küldföld is ugyan ez egységet használja s mert attól ebben eltérni czélszerűségi ok nem forog fenn.

Bedő Albert.

Erdeink érdekében.

A mint a nagybirtokok az ős nemesi családoktól, kik az erdők iránt kiváló kegyelettel viseltettek, az újabb időben túlsúlyra vergődött, amaz üzletemberek kezébe kerülnek, kik vagyonuk gyarapítására minden eszközt felhasználnak, s kiknek kezei között a szerzett birtokra a legkorlátlanabb rablógazdálkodás súlya nehezedik: ezzel egyidejűleg sodortatnak az ezen birtokok kiegészítő részét képező magán-erdők is bizonyos végromlásuk felé.

A pénzügyi szédelgésből üzött, minden rendszer és kimélet nélküli rablógazdálkodásnak az erdők okvetlenül áldozatul esnek, s e körülménynek közgazdaságilag felettébb hátrányos visszahatása kimaradhatlan, minthogy az erdőkkel együtt egyszersmind a jóllét jelentékeny forrásai és feltételei semmisülnek meg.

Az erdők hivatvák u. i., hogy nagymérvű faszükségleteinket tartósan fedezzék; a termékenyítő anyagokat a körleléből a talajba vezessék; a talaj termékeny alkatrészeinek elillanását megakadályozzák; gyökérzetükkel a hegyomlások és lemosásoknak gátot vessenek; a terményföldeket a hó- és